

Lar da Infância

Magazine December 2023

*Speciale
Editie*

SOCIEDADE
LAR DA INFANCIA

Hoe het begon

Een stukje geschiedenis van de Lar

Mijn verhaal

Echte verhalen vanuit Brazilië

Kinderen van de Lar

Bijzondere kinderverhalen

Speciale Acties

Hulp die aangekomen is

Glimlachjes uit de Lar

Grappige Kinderanekdotes

Fotoboek

Dankbaar

*Laat de Kinderen
bij Mij komen
houd ze niet tegen,
want het Koninkrijk van God
behoort toe aan wie is
zoals Zij.*

Marcus 10 vers 14

Beste Lezers

Voor u ligt een bijzondere uitgave van de Nieuwsbrief van Lar da Infância, een exemplaar om te bewaren. We willen in dit nummer terugblikken op de geschiedenis van de Lar en wat de Lar heeft betekend voor de kinderen die door de Lar zijn opgevangen. We willen dit aan u vertellen. U, die als onze achterban, zo'n belangrijke rol heeft vervuld om het werk van de Lar mogelijk te maken door ondersteuning in gebed, aandacht en financiën.

Sinds 1981 zijn wij, als Stichting Kinderhuis Brazilië "Lar da Infância", met u als onze sponsorouders en achterban onlosmakelijk verbonden met het werk van de Sociedade Lar da Infância in São José do Rio Pardo in Brazilië.

Eind dit jaar wordt onze stichting opgeheven. Dit voorjaar hebben we u hierover geïnformeerd en dit toegelicht. Meer dan 40 jaar hebben wij de geestelijke, morele en financiële steun voor het kinderkuis Lar da Infância vanuit Nederland kunnen bundelen en coördineren.

Betekent dit nu het einde van de Lar? Nee, de Sociedade Lar da Infância blijft bestaan. We zijn dankbaar dat de lokale Presbyteriaanse kerk de leiding van het kinderkuis wil overnemen om de activiteiten van de Lar zo veel mogelijk voort te zetten. Wel komt er een einde aan het huidige leiderschap en werkwijze en, zoals gezegd, aan de ondersteuning door onze stichting.

In deze laatste nieuwsbrief verhalen van en over Alie, Algemira, Nico en Hennie die het kinderkuis de afgelopen decennia geleid hebben, een interview met Femmie Vroegop die in de beginperiode op de Lar heeft gewerkt, en over onze sponsoren en diverse verhalen en anekdotes vanuit de Lar en verhalen van levens die door de Lar zijn veranderd.

Daarmee willen we u, namens de generaties kinderen, hun ouders, de medewerksters en leiding van de Lar, het bestuur van Stichting Kinderhuis Brazilië "Lar da Infância", uit het diepst van ons hart bedanken voor de vele jaren van trouwe ondersteuning van dit mooie werk en ook de dank en eer aan God geven.

We wensen u veel leesplezier!

Ed Veldhuijzen van Zanten

INHOUD

Blz. 1 Inleiding

Ed Veldhuijzen van Zanten

Blz. 4 De geschiedenis van Lar da Infância

Alie Bendanon Bouwhuis

Blz. 6 Interview met Femmie Vroegop, zendingswerk

Ingrid Westdijk

Blz. 8 Algemira vertelt

Algemira da Souza

Blz. 10 Alie, mijn verhaal

Alie Bendanon Bouwhuis

Blz. 12 Fotoboek

Kinderen van de Lar

Blz. 14 Het verhaal Nico en Hennie met interview

Nico en Hennie Hensen

Ed Veldhuijzen van Zanten

De tantes Blz. 16

Marinalva de Oliveira Santos
Shirley da Silva Serrano de Oliveira

De kinderen van de Lar Blz. 18

Ingezonden Brief Blz. 20

José Ricardo Pereira dos Santos

Onze Donateurs Blz. 21

Gerrit van der Starre

Speciale Acties Blz. 22

Gerrit van der Starre

Glimlachjes uit de Lar Blz. 23

De medewerkers van de Lar

Dankbaar Blz. 24

Ed Veldhuijzen van Zanten
Gerrit van der Starre
Ingrid Westdijk

Hoe het begon

Een stukje geschiedenis van kindertehuis Lar da Infância

Het kindertehuis Lar da Infância

Femmie Vroegop en Klaas van de Raa met de kinderen

Nelia Kloosterboer bij het zwembad

Sociedade Lar da Infância, opgericht op 27 november 1966, is enige tijd daarvoor ontstaan door het opzetten van een opvanghuis voor jongens op een kleine boerderij in Vila Formosa (een wijk van São José do Rio Pardo) door een groep leden van de Presbyteriaanse kerk

De Lar da Infância werd in 1966 overgenomen door zendeling Klaas van de Raa. Vanaf dat moment begon Sociedade Lar da Infância financiële bijdragen uit Nederland te ontvangen. Vervolgens zette een Nederlandse zending, Femmie Vroegop, het werk voort. Na een periode van werken werd zij opgevolgd door een andere zending, Nelia Kloosterboer. Zij hebben zich op een bijzondere manier ingezet voor het kindertehuis en tot op de dag van vandaag worden zij nog genoemd door mensen hier in de stad.

Gelijktijdig met het bovengenoemde traject van de zendingen werd Algemira Pinheiro de Souza in 1973 door zending Femmie Vroegop uitgenodigd om toe te treden tot het bestuur van Sociedade Lar da Infância.

Toen Algemira betrokken werd bij het werk van de Lar werkte ze nog in de stad en haar vrije uren besteedde zij aan het kindertehuis.

Na drie jaar vrijwilligerswerk vroeg zending Femmie Vroegop in februari 1976 aan Algemira om het voor-

zitterschap op zich te nemen en fulltime bij de Lar te komen werken. Ondanks het feit dat Algemira sociaal werk leuk vond en zich ermee identificeerde, vertelt Algemira dat ze destijds een zekere weerstand voelde. Na een periode van gebed, stemde zij ermee in zich volledig aan het werk in de Lar te wijden, daarin gesteund door degenen die al in de Lar werkten en gesteund door haar geloof.

Gedurende de eerste twaalf jaar na haar benoeming tot voorzitter luisterde Algemira, in samenwerking met het bestuur, naar de gezinnen die in de buurt woonden waar de Lar is gevestigd. En zij realiseerde zich dat er een aanzienlijke vraag was naar een plek waar kinderen konden verblijven terwijl ouders werkten.

Toen Algemira rond 1985 beseftte dat er behoefte was aan een kinderdagverblijf ter plaatse, vertelde Algemira aan het Bestuur van de Lar over de noodzaak van deze overgang van een opvanghuis naar een kinderdagverblijf. Met de hulp van een directeur van een ander kinderdagverblijf, kwam deze overgang beetje bij beetje tot stand. Op deze manier eindigde het kindertehuis en werd het een kinderdagopvang. De gezinnen in onze wijk en andere wijken van de stad hadden hier heel veel profijt van want de ouders konden met een gerust hart de hele dag gaan werken en de kinderen zwierven niet op straat.

Foto's uit de oude doos van de kinderen

Sindsdien is er meer dan 50 jaar verstreken waarin het kinderkuis de zorg voor kinderen in de breedste zin heeft ondersteund en het Evangelie niet alleen aan kinderen maar ook aan de ouders heeft verkondigd.

Rond 1985 keerde zendeling Nelie Kloosterboer terug naar Nederland. Omdat Algemira nu als enige leidinggevende was overgebleven en dit een te zware taak was om alleen te dragen, liet Algemira het bestuur van de Nederlandse stichting weten dat het noodzakelijk was dat er een Nederlandse zendeling aan de leiding moest worden toegevoegd. Als antwoord op deze oproep kwam Alie Bendanton Bouwhuis in april 1989 als zendeling naar Brazilië om in de Lar te werken.

Momenteel vervult Alie in het bestuur de functie van 1e penningmeester, waarbij zij verantwoordelijk is voor de administratie, verslaglegging aan de gemeentelijke, provinciale en federale overheden en de voorbereiding van projecten. In Nederland heeft ze een opleiding gedaan als Instellingsassistente en diverse administratieve cursussen.

Hennie en Nico Hensen gingen in augustus 1996 naar Brazilië om als zendingen te helpen met onderhoudswerkzaamheden (Nico) en administratieve werkzaamheden (Hennie).

Nico was tot voor kort voorzitter in de plaats van Algemira. Nico heeft de opleiding elektricien, handel en boekhouding gevolgd.

Hennie had in het bestuur de functie van 1e secretaris. Hennie heeft de opleiding verpleegkunde gevolgd, met als specialisatie Revalidatie.

Dankzij de toewijding van deze bestuursleden is het mogelijk geweest voor de Lar om alle kinderen – en dat zijn er tot op deze dag heel veel geweest- te helpen in groei en ontwikkeling en hen in aanraking te brengen met het Evangelie.

We danken de Heer dat Hij altijd met ons is geweest. Het was niet altijd eenvoudig maar Hij gaf ons kracht en de financiën zelfs als de omstandigheden er niet goed uitzagen. Hierdoor konden wij de kinderen liefdevol blijven verzorgen. Door ons werk voor het kinderkuis Lar da Infância mochten wij de liefde van de Heer laten zien aan de kinderen, hun ouders en de mensen in de stad.

Alie Bouwhuis

Nico, Hennie, Algemira en Alie

Femmie Vroegop

ZENDINGSWERK

Vandaag ben ik bij Femmie Vroegop. Zoals u gelezen heeft, heeft zij in de Lar da Infância gewerkt. Ik ben nieuwsgierig naar haar verhaal. Als ik bij haar huis aankom staat de deur al op een kier. Ik bel toch maar even aan en ik hoor een stem roepen: kom maar binnen hoor! Femmie vertelt dat ze net uit het verzorgingshuis thuis is. Ze zegt dat ze zich nog heel jong voelt, maar helaas wil haar lichaam daar niet naar luisteren. Onder het genot van een kopje koffie stel ik haar wat vragen.

Hoe bent u in Brazilië terecht gekomen?

Femmie: Ik ben via de WEC (Wereldwijde Evangelisatie voor Christus), een zendingsorganisatie, naar Brazilië gegaan. Daar heb ik eerst een jaar op school gezeten om de taal te leren. En om te leren hoe je een gesprek kunt voeren en het evangelie over kunt brengen. Ik heb bij Braziliaanse mensen in huis gewoond en zij hebben mij opgenomen als een familielid. Na een jaar werd ik uitgezonden naar het binnenland van Brazilië. Zes jaar heb ik gewerkt als zending en 3 á 4 jaar op mijn laatste standplaats, Santa Barbara, waar ik het evangelie gepredikt heb. Daar is uiteindelijk een goed werkende gemeente uit voortgekomen. De laatste anderhalf jaar werkte ik daar alleen als buitenlandse zending. Maar wel met een Braziliaanse jonge vrouw met weinig zendingservaring naast mij. Eenmaal in Nederland dacht ik: Alleen werken, dat doe ik niet meer!

Wat ging u toen doen?

Femmie: Ik werd toen gevraagd door Klaas en Jannie van de Raa om in het kindertehuis Lar da Infância te komen werken. Op dat moment was de Lar da Infância nog een kindertehuis waar de kinderen dag en nacht verbleven.

Waar ging u toen wonen?

Femmie: Ik woonde ook in het kindertehuis.

Welke taak had u daar?

Omdat Klaas en Jannie op verlof zouden gaan werd ik meteen goed ingewerkt. Samen met Zuleide, Isabel en Martins de tuinman runden wij het kindertehuis tijdens de afwezigheid van Klaas en Jannie.

Het was niet gemakkelijk want de kinderen kwamen uit gebroken gezinnen. Er waren ook wel kinderen die bezocht werden door één van de ouders. Zo was er een moeder van drie jongens uit de stad São Paulo (met meer als 22 miljoen inwoners), waarvan de man en vader het gezin in de steek had gelaten. Zij werkte als dienstbode. Deze moeder kwam de jongens regelmatig opzoeken. Ze bleef dan een weekend en ging in de keuken werken en dan kregen we een heerlijke maaltijd. Toen deze jongens naar hun moeder teruggingen hadden ze het vak van leerling automonteur en automonteur geleerd.

De kinderen gingen een halve dag naar school, wat deden ze de rest van de dag?

Femmie: Ja, 's ochtends kregen de kinderen een bord maïsapp. Daarna ging ze lopend naar school of ze gingen "werken". Alle kinderen, groot en klein, hadden een taak in het huis. Er moest in de tuin gewerkt worden, klusjes in en om het huis gedaan worden etc.

Daarnaast mochten de kinderen natuurlijk ook spelen in het huis of buiten. De wat grotere kinderen moesten hun huiswerk maken maar ook voor hun was er tijd om te spelen.

Femmie met de jongens picknicken en vissen

Mijn naam Femmie was te moeilijk om uit te spreken in het Portugees dus gebruikte ik mijn tweede naam

JANE

Een rechter in de stad wilde geen straatkinderen in São José do Rio Pardo dus hij riep de middenstand bijeen om onze kinderen werk aan te bieden en een vak te leren. Zo gingen de grotere jongens ergens werken. Ze leerden voor automonteur, pottenbakker, kantoorwerk, vrachtwagenchauffeur, tuinder etc. De jongens kregen een half minimumloon betaald door de werkgever. Dat werd op hun spaarrekening gezet zodat ze iets hadden wanneer ze de Lar zouden verlaten. Met een aantal is het goed gegaan en één van hen is nu zelfs industrieel ondernemer. Met sommigen van hen is het niet zo goed gegaan, voor hen wordt nog steeds gebeden.

Deden jullie ook leuke dingen met de kinderen?

Femmie: Jazeker, we hebben uit Nederland geld ontvangen en daarvan hebben we de speeltuin kunnen betalen. Via via hebben we die wat goedkoper aan kunnen schaffen. Ook het zwembad hebben we met hulp vanuit Nederland (ingezameld door een basisschool) kunnen bouwen. Het filter voor het zwembad is door een directeur van Philips aan ons geschonken, hij was een goede vriend van het kindertehuis.

We deden ook leuke spelletjes met de kinderen. Dan keken we naar de leeftijd en interesse van de kinderen en daar speelden we dan op in. We hebben ook heel veel in de natuur gepicknickt en we gingen vissen vangen met de jongens. Daar genoten ze erg van.

Op zondagavond gingen we allemaal naar de Presbyteriaanse kerk. Isabel ging dan met de oudere jongens wat eerder, zodat ze even met de meisjes uit de stad konden socializen.

Hoe lang bent u in de Lar geweest?

Femmie: Ik ben er 6 jaar geweest. Het was een mooie, maar ook heel intensieve tijd en ik moest ook echt wel even tot rust komen toen ik in Nederland terug was.

Na een jaar en drie maanden ben ik toch weer vanuit Nederland vertrokken om opnieuw in een ander kindertehuis te gaan werken met Klaas en Jannie van de Raai. Ik heb heel veel van de Heer uit mogen delen. Ik ben God dankbaar voor het mooie werk dat ik namens Hem heb mogen doen.

Is er nog iets wat ik niet gevraagd heb?

Femmie: Ik wil ook graag nog even zeggen dat ik erg blij ben dat de Presbyteriaanse kerk het kindertehuis Lar da Infância voortzet. Het is een fijne kerk met goede mensen.

Femmie hartelijk bedankt voor dit interview, u bent een bijzondere vrouw. Uw hele leven heeft u zich ingezet om Gods woord aan iedereen te vertellen en te zorgen voor anderen.

Interview door Ingrid Westdijk

Femmie bezoekt Brazilië in 1988. Zij ontmoet "haar" jongens uit de Lar die inmiddels volwassen zijn.

FOTO'S
ALGEMIRA

Foto's uit de oude doos
*Algemira in het kindertehuis
zij speelt graag met de kinderen mee!
* Ontmoeting met ex-Lar kind, samen zingen

Bij de Lar hebben we naast de boomgaard en moestuin ook een koffieplantjes kwekerij gehad. We kweekten de beste koffieplantjes en daar waren we heel trots op!

Algemira vertelt

Lieve broers en zussen,

Zoals u al eerder gelezen heeft in dit magazine werd ik in 1973 door zendeling Femmie Jane uitgenodigd om toe te treden tot het bestuur van de Lar da Infância. Ik kende de Lar al een paar jaar en ben mij vanaf die tijd gaan inzetten als vrijwilligster.

In 1976 vroeg Femmie Jane mij om definitief in de Lar te komen werken. Op dat moment werkte ik nog in een kantoor van een busmaatschappij, zij wilden liever niet dat ik wegging. Ik besloot om te bidden en vroeg God om vrede in mijn hart en mij te helpen bij het maken van de juiste beslissing. Na een tijd besloot ik toch om hele dagen in de Lar te gaan werken, wetende in mijn hart dat dit het antwoord van God was. Het was geen gemakkelijk besluit want destijds werden evangelische mensen niet erg geaccepteerd in de stad. Men wilde niet erg helpen met etenswaren en met geld. Enkele winkels waren daarentegen een uitzondering en hielpen gelukkig wel.

Vanaf die tijd zag ik de zegen van de Heer steeds meer toenemen in mijn leven. Ik kreeg steeds meer vriendschappen met mensen in de stad, de mensen in de wijk en ook het contact met andere directeuren van diverse instellingen nam toe. Eén van de directeuren vroeg mij samen met ouders uit de wijk om de Lar om te vormen tot een kinderdagverblijf voor de kinderen die in onze wijk woonden. God sprak tot mijn hart en besloot dat een kinderdagverblijf een goede oplossing zou bieden voor de mensen in de wijk. Zij konden dan gaan werken en de kinderen hadden een fijn verblijf bij ons in de Lar. Dat ging niet zomaar, maar met de hulp vanuit Nederland is het gelukt.

We hebben daarna de Lar kunnen uitbreiden zodat we alle kinderen die het écht nodig hadden op konden vangen. We hadden een maximaal aantal kinderen van 100 maar meestal waren er wel wat extra kinderen. Het is heel fijn om zoveel kinderen op te kunnen vangen en te kunnen vertellen over de Here Jezus.

Ik heb heel veel met de kinderen beleefd en meegeemaakt. In een nieuwsbrief vorig jaar nog vertelde ik over een bijzondere ontmoeting met Maria Sophia, een meisje dat bij ons op de Lar komt.

Op een middag kwam Sophia Maria bij mij zitten en zei: "Tante, ik wil je een Bijbelverhaal vertellen". Ik zei: "Ja, dat is goed". Ze is pas 5 jaar oud en begon het verhaal van Jozef in Egypte te vertellen. Ik was verwonderd dat ze het verhaal zo goed kon vertellen.

Ze vroeg of ik dit verhaal kende. Ik zei dat ik het al had bestudeerd, maar dat ik nog meer van haar had geleerd. Ze vertelde me: "Kijk, tante, we moeten altijd op God vertrouwen; en op die manier zal Hij ons beschermen zoals hij Jozef beschermde en hem tot onderkoning over het volk van Egypte maakte."

Wat een wijze les, we mogen geloven als een kind staat er in de Bijbel. We mogen meer vertrouwen, ons hart openstellen en eenvoudigweg geloven. Dit proberen we alle kinderen mee te geven maar wat bijzonder dat we het ook mogen terugontvangen.

Dit verhaal vertelt eigenlijk wat ik het mooiste vind van de tijd in het kinderkuis. Ik mag het evangelie vertellen, niet alleen aan de kinderen van de Lar maar ook aan hun gezinnen. Ook in huizen in de stad hielden we samenkomsten waar we zongen en vertelden over de liefde van de Heer Jezus doormiddel van het Woord van God.

Mijn plannen voor de toekomst zijn om de Lar te blijven helpen, met de mensen die het over zullen nemen.

Ik wil de Nederlanders bedanken die ons altijd met veel genegenheid en toewijding hebben geholpen in de vijftig jaar dat ik hier ben, God was altijd aanwezig.

Hierbij wil ik jullie allen oprecht bedanken die met liefde en genegenheid voor ons hebben gebeden. Moge God jullie belonen voor alles wat jullie hebben gedaan. Ik zal jullie nooit vergeten, mijn dikke knuffel voor jullie allemaal, lieve broers en zussen.

Jullie zus in Christus, Algemira.

Alfie

Mijn verhaal

Beste allemaal,

Vanaf dat ik in de gemeente Ruth kwam te Utrecht, hoorde ik over de Lar. Wijlen onze voorgangster Neeltje Bouw vertelde veel over de Lar da Infância. Zij was lid van het bestuur van de Brazilië Zending waar de Lar indertijd onder viel. Later is de stichting Kinderhuis Brazilië opgericht waar zij ook lid was van het bestuur.

Ik kreeg alle verhalen te horen over het Kinderhuis. Ook correspondeerde ik met Algemira en heb ik een tijdje een kind financieel geadopteerd.

In 1988 na een prediking, heb ik naar aanleiding van het Woord gebed gevraagd. Ik wilde graag voor de Heer werken of het nu in Nederland was of in het buitenland. Mijn voorgangers wisten dat er hulp nodig was in de Lar da Infância en zij hadden aan mij gedacht. Door mijn gebed werd dat bevestigd en is alles gaan rollen. Ik kreeg een snelcursus Portugees, daarvoor moest ik elke keer naar Den Haag. En 14 april 1989 was de dag dat ik vertrok naar Brazilië. Daar zorgde Algemira voor een leraar Portugees die mij via de Engelse taal Portugees leerde. Ik hield ook een schrift bij waar ik alle nieuwe woordjes in opschreef die ik van de kinderen leerde.

Er was in het eerste jaar dat ik in de Lar was ook een algemene staking en de kinderen waren toen de hele dag in de Lar.

Algemira gaf hen toen bijles en daar heb ik ook heel veel van geleerd, want ik deed mee met deze lessen. Wat later heb ik nog extra privélessen gehad en ben ook een periode naar de avondschool gegaan vooral ook om de Portugeese taal beter te beheersen.

Voordat Nico en Hennie in de Lar kwamen had ik niemand om Nederlands mee te praten en dat was in het begin erg moeilijk, want de enige manier om in het Nederlands te praten was via de telefoon en dat was

erg duur dus deed je dat maar af en toe. Er was toen nog geen internet met alle gemakken van dien.

In het begin liep ik mee met de leidsters en door het contact met hen en met de kinderen leerde ik meer Portugees. Daardoor kon ik ook langzamerhand Algemira meer helpen met administratieve bezigheden. Toen één van de leidsters de Lar verliet heb ik ook een tijdje gewerkt in haar plaats, totdat ik geelzucht kreeg en rust moest nemen.

We hadden nog geen computer en alles moest met de typemachine gebeuren of met de hand.

Nico en Hennie brachten in 1996 hun computer mee en daarop mocht ik dingen doen voor de Lar. Totdat ikzelf een computer kocht. Ik ben toen ook administratieve cursussen gaan volgen om beter met de nieuwe computerprogramma's om te kunnen gaan.

Van de tuinman, die ook het zwembad schoonmaakte, leerde ik om het zwembad schoon te maken en via tijdschriften heb ik zelf daar meer over geleerd. Toen ik de één na laatste keer naar Nederland ging met verlof heeft iemand het tijdelijk van mij overgenomen. Nu controleer ik nog wel het water en voeg er zo nodig chemicaliën aan toe.

Doordat het administratieve werk op de Lar steeds meer computerwerk werd, nam ik steeds meer werk van Algemira over omdat zij niet geleerd heeft om op een computer te werken. Eerst kregen we de lijsten van de kinderen en bladen over de kinderen via wijlen broeder Dijkman die hij op zijn computer maakte; hij was toentertijd secretaris van de Stichting Kinderhuis Brazilië. Daarna heeft Nico m.b.v. een programma "bladen" gemaakt voor Nederland en voor de interne administratie waarbij je lijsten kunt maken en printen.

Foto's uit de oude doos

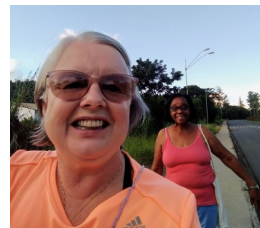
Alie in het
kinderhuis

Verjaardags-
feestje

Zingen met de
kinderen en
spelen op
de gitaar

Alie als Poolgirl, haar werk op kantoor, in de klas
en het uitdelen van de voedselpakketten

Af en toe een dagje uit en soms een feestje

Maar vooral heel veel plezier met de kinderen

Vanaf het begin heb ik contact met adoptieouders gehad en met hen gecorrespondeerd. Ook hielp ik Algemira met het maken van de foto's voor de bladen en voor de adoptieouders. Daarna heeft Hennie de correspondentie van mij overgenomen.

Tot op heden houd ik een fotoarchief bij. Eerst was dat via fotoboeken en negatieven en vanaf 2004, toen ik een digitale fotocamera kreeg, maakte ik foto-Cd's. En nu bewaar ik de foto's in mijn laptop en op een externe harddisk.

Zodra ik wat beter het Portugees beheerste deed ik ook mee met de kinderclubs en had ik ook een eigen groep. Ook begonnen we op de zaterdagmiddag met de zaterdagjeugdgroep.

Af en toe maakte ik nog wel een verspreking, de kinderen vonden dit erg grappig. Op een gegeven moment deed ik de kinderclub en in het verhaal dat ik vertelde kwam het woord spinnenweb voor, maar in plaats daarvan zei ik sinaasappelenweb, (teia de laranja i.p.v. teia de aranha). Ook vond ik de poeptart erg lekker, bolo de cocô i.p.v. bolo de côco-cocostart.

De laatste jaren kwam er steeds meer werk op mijn bordje en werd het erg zwaar voor mij, maar dank aan de Heer, Hij heeft voorzien in een hulp. Cláudia Pepe Locateli helpt mij tegenwoordig op kantoor.

Een lied wat mij altijd heel goed is bijgebleven is: "Wat de toekomst brengen moge, mij geleidt des Heren Hand." Dat heb ik keer op keer ervaren. In 2024 zal de Heer mij ook geleiden en zal ik doen wat mijn hand vindt om te doen. Ik ben dankbaar dat ik in deze 34 jaar een steentje heb kunnen bijdragen in het werk voor de kinderen van de Lar.

Bij mijn uitzenddienst kreeg ik deze tekst mee: "Bereidt in de woestijn de weg des Heren, effent in de wildernis een baan voor onze God. Elk dal worde verhoogd en elke berg en heuvel geslecht, en het oneffene worde tot een vlakte en de rotsbodem tot een vallei. Jesaja 40 vers 3-4". En dat wil ik blijven doen, samen met broers en zussen over de hele wereld de weg bereiden voor de komst van de Here Jezus.

Hartelijke groet, Alie Bendanon Bouwhuis

SOCIEDADE LAR DA INFANCIA

Fotoboek

HET VERHAAL VAN NICO EN HENNIE

Nico en Hennie Hensen kwamen in 1996 naar Brazilië om de leiding van de Lar te versterken en de communicatie met de achterban in Nederland verder vorm te geven. In die ruim 27 jaren heeft Hennie ontelbare brieven geschreven over de kinderen, de brieven uit Nederland vertaald en gezorgd dat wij goed op de hoogte waren van het wel en wee van de kinderen en de Lar. Nico heeft veel gedaan m.b.t. het coördineren van het onderhoud van het terrein en gebouwen, houtbewerkings- en computerlessen en een vaderlijke rol gehad, mooi gesymboliseerd door de jaarlijkse intocht van "papai Noel" op de trekker met de kerstcadeautjes.

steeds zien hoe de Here zorgt. Ook mochten we zien hoe vele kinderen door hun verblijf in de Lar, zowel in de tijd als weeshuis, als in de tijd van dagopvang, een persoonlijke ontmoeting met de Here Jezus hebben gehad en dat ze bewust een keuze voor Hem hebben gemaakt. Waardoor hun leven voor altijd is veranderd en ze nu gewaardeerde mensen zijn in de samenleving en een verantwoordelijke taak hebben in diverse evangelische gemeenten. Door één kind dat zijn hart aan de Here gaf, kwam soms het hele gezin tot de Heer!"

Daarnaast hadden ze allebei nog de kinderclubs met de kinderen van de Lar en om de week op de zaterdagmiddag het samenzijn met de jeugd vanaf 12 jaar. Ook hebben ze diverse kinderen voor een bepaalde periode bij hen thuis opgevangen.

Hennie schreef bij het 50-jarige jubileum van de Lar in 2016: "Wij willen stilstaan hoe de Heer in al deze jaren steeds heeft voorzien in alles wat er nodig was. Niet alleen in financieel opzicht, maar ook in wijsheid; in geestelijke en praktische problemen mochten we

In de laatste dagen van het vorige jaar informeerden Nico en Hennie ons dat zij het besluit genomen hadden hun werk in de Lar te beëindigen en terug te willen keren naar Nederland. Dat besluit is weloverwogen genomen, waarin zij Gods leiding hebben ervaren.

We willen Nico en Hennie van harte bedanken namens al die generaties kinderen die in de Lar zijn geweest, hun ouders, u als sponsorouders en ons als bestuur. Zij hebben meer dan een kwart eeuw trouwe inzet en zelfopoffering getoond om het Goede Nieuws te brengen aan de kinderen en dit voor te leven. Dit Goede Nieuws dat in veel kinderharten tot ontkieming is gekomen en in hun volwassenheid tot bloei is gekomen, waarvan de vrucht zichtbaar zal zijn in de eeuwigheid.

Ed Veldhuijzen van Zanten, voorzitter

Interview

Omdat Nico en Hennie op dit moment in Nederland zijn nodigen wij hen uit om even persoonlijk bij te praten. We drinken een kopje koffie en eten

een echte Hollandse tompouce (dit is altijd eten met hindernissen). Ondertussen stellen we hen wat vragen.

Hoe is het om weer in Nederland te zijn?

Nico en Hennie: Ja, geweldig fijn om familie en vrienden weer te kunnen ontmoeten.

Hoe gaat het met de “verhuizing” terug naar Nederland?

Nico en Hennie: We hebben een appartement in Nederland! Het is echt een wonder van de Heer, Hij heeft ervoor gezorgd dat we boven aan de wachtlijst zijn gekomen zodat we dit appartement konden huren. Daarna was het nog heel spannend, want de woningbouwvereniging wilde geen huurvergunning geven, omdat ons inkomen te laag zou zijn. Dit omdat we nu niet in Nederland wonen. Ze bleven heel star naar de regels kijken en wilden geen uitzondering voor ons maken. Na een laatste gesprek hierover leek het er echt op dat we geen mogelijkheid hadden óóit een huis in de sociale sector te kunnen gaan huren. We waren diep teleurgesteld, maar hebben de situatie meteen opnieuw aan de Here voorgelegd. Vier uur later kregen we een telefoontje van de woningbouw met de mededeling dat ze onze aanvraag hadden goedgekeurd en dat het appartement voor ons is! Nou, als dat geen wonder is... God zorgt voor wie zijn vertrouwen op Hem stelt.

Binnenkort krijgen we de sleutel en willen we zo snel mogelijk in het appartement gaan wonen. We krijgen van vrienden allerlei huisraad aangeboden, bijna de complete inrichting.

Hoe gaat het nu verder?

Half november gaan we terug naar Brazilië, hopelijk voor een korte periode. Ons huis staat te koop en we hopen dat we dit spoedig af kunnen ronden. Er zijn inmiddels wel mensen die interesse hebben.

Jullie hebben toch ook kinderen in jullie eigen huis opgevangen?

Ja, dat waren altijd kinderen die een intensieve begeleiding nodig hadden vanwege gedrag- of psychische problemen. We hebben in totaal 6 kinderen opgevangen, maar altijd één tegelijk.

In die tijd was er een jongen in de Lar die Nico beschouwde als zijn vader, wij kennen hem vanaf het moment dat wij in 1996 in de Lar kwamen.

We hebben altijd contact met hem gehouden. Hij is inmiddels getrouwd en heeft een zoon. Hij leende wel eens gereedschap van Nico om thuis te klussen.

Nico: Nu wij naar Nederland komen gaat al mijn gereedschap en de machines naar deze jongen. Want hij wil graag zijn eigen klusbedrijf beginnen. We zijn erg blij dat we dit voor hem kunnen doen.

Kunnen jullie een herinnering vertellen uit de Lar?

Nico: Toen we nog niet zo lang in de Lar waren hebben we met hulp van een Nederlands echtpaar, dat in een naburige stad woont, een organische moestuin aangelegd. De jongens vanaf 10 jaar hielpen bij het werk in die tuin. Dat vonden ze heel leuk; we hebben nog een tijdlang groentes in de wijk verkocht, dus het leverde ook nog iets op.

Hennie: Eén van de eerste projecten die ik samen met Alie deed was kleding naaien voor de kinderen van de Lar. Naar school hadden ze een uniform aan en als ze dan in de Lar kwamen moesten ze andere kleding aan. Dus toen hebben wij heel veel broekjes voor de kinderen van de Lar genaaid, de t-shirt werden gekocht.

Ik ben ook een borduur project begonnen: ik leerde de kinderen borduren. Als ze de kunst machtig waren mochten ze motiefjes op handdoeken borduren. Die werden dan in Nederland verkocht in een stand bij presentaties in kerken en op een zendingsconferentie.

Hennie: In de loop van de tijd rolden we in steeds meer werkzaamheden in de Lar, zoals de administratie, brieven schrijven, medewerksters begeleiden en niet te vergeten het houden van de kinderclubs!

Nico: Ik heb veel geklust in de Lar en in de tuin gewerkt, later gaf ik de kinderen ook computerlessen. Ik voetbalde met de jongens en we dolden wat met elkaar. Ook was ik een soort vaderfiguur voor de jongens en zij vertelden mij veel over thuis.

Is er nog iets dat jullie zelf graag willen vertellen?

Door alle jaren heen hebben we Gods trouw gezien. Hij heeft steeds wijsheid gegeven in alle situaties waar we voor kwamen te staan. We hebben geleefd van giften en het heeft ons nooit aan iets ontbroken. We zijn God dankbaar voor alles.

Met dank aan Nico en Hennie

De tantes

Vrede van de Heer voor allen!

Marinalva: Namens alle medewerkers van de Lar wil ik jullie bedanken voor al die jaren van toewijding en liefde voor anderen, altijd gericht op het welzijn van al onze kinderen en hun families. Het is niet gemakkelijk om jullie voor de laatste keer te schrijven. Voor ons is de Lar een plek die vaak een verlengstuk was van ons eigen huis. Zo hebben wij een thuis mogen bieden aan heel veel kinderen. Het is erg bevredigend voor ons om "onze" kinderen te zien slagen in het volwassen leven, zowel op professioneel als geestelijk vlak.

Naast pedagogische begeleiding hebben we ook heel veel gespeeld met de kinderen. In bomen klimmen in de boomgaard om het fruit te plukken. Samen met de kleintjes zwemmen of een potje voetbal spelen. Wat we ook erg leuk vonden is picknicken.

Shirley: Veel kinderen hebben het woord van God hier bij ons in de kleine diensten gehoord. Er werd altijd een weekopening gehouden waarbij Algemira of iemand anders een verhaal vertelde en de kinderen luisterden daar heel aandachtig naar. Ook speelde Alie op de gitaar en we zongen samen met de kinderen mooie liedjes. Tijdens deze diensten leerden we de kinderen een Bijbelvers en deze werd een week tijdens de lunch herhaald zodat de kinderen het goed konden onthouden.

We hebben ook jaarlijks terugkerende feesten in de Lar zoals Pasen waarbij het Bijbelverhaal wordt verteld en de kinderen veel knutselen en kleurplaten maken. De kinderen hebben een paar keer een Bijbel of kinderbijbel gekregen en ook de ouders hebben een keer een Bijbel gekregen. In Brazilië wordt traditioneel met Pasen een groot chocolade ei aan elkaar gegeven. Vaak kregen de kinderen in de Lar maar een kleintje, maar de afgelopen jaren kregen ze m.b.v. Nederland een groot chocolade ei.

Marinalva: Velen zijn nu mannen en vrouwen van God geworden. Zij zijn standvastig in het bewandelen van de weg die de Heer hen wijst en brengen het Woord naar hun families en vrienden, zo mogen zij een kanaal van zegen zijn.

Verder organiseerden we in de (winter) vakantie de vakantie Bijbelschool. Een week waarin we met hulp van veel vrijwilligers Bijbelverhalen vertellen en toneelstukjes doen, knutselen en sport en spel. Niet alleen voor de kinderen van de Lar maar voor alle kinderen die willen komen.

Op 12 oktober is hier in Brazilië de dag van het kind. Dat wordt door ons op meerdere dagen gevierd. We hebben dan trampolines en opblaas glijbanen op het sportveld. Samen met de kinderen van de Lar rijden we in een treintje door de stad, we eten lekkere suikerspinnen en popcorn. Voor de grotere kinderen was de nacht van de pyjama. Een slaapfeest in de Lar met o.a. stoelendans, nachtzwemmen, taartgooien en veel lachen en plezier.

Aan het einde van het jaar oefenen we toneelstukjes en dansjes voor de grote kerstvoorstelling die we op een podium uitvoeren voor alle ouders en begeleiders.

Dat is niet het enige want met kerst komt Nico, verkleed als kerstman op de trekker het pad van de Lar oprijden.

Hij brengt zo voor ieder kind een cadeautje mee. De kinderen zijn altijd heel blij hem te zien en hollen op hem af en huppelden met hem mee. Wat een vreugde op de gezichten van de kinderen als ze het cadeautje dat ze zó graag wilden ook écht krijgen.

Shirley: De kinderen mochten vooraf op een briefje schrijven wat ze graag wilden. Ik herinner me de spanning van de kinderen bij het kiezen van het kerstcadeau dat ze wilden. Ook

Shirley en Renata

de zorg van Algemira bij het verwezenlijken van al hun wensen. Inclusief wij medewerksters. Mijn collega Renata en ik hebben ook een keer een briefje in de wensendoos gedaan. Renata wilde een knuffelbeer en ik een kerstboom. We waren net zo opgewonden als de kinderen en wat waren wij verrast dat onze wensen vervuld werden. We waren net zo blij als de kinderen.

Marinalva: Wat fijn dat we voor zoveel kinderen tante mochten zijn. Vaak komen wij volwassen mensen tegen die nog steeds tante tegen ons zeggen en ons bedanken. Dat maakt ons heel gelukkig en geeft ons een gevoel van voldoening. En dit alles is alleen mogelijk geweest dankzij de hulp van jullie allemaal, al die jaren, en ik wil jullie heel hartelijk bedanken namens alle medewerkers en families.

Moge de wil van de Heer geschieden in de nieuwe fase die het kindertehuis in gaat. Graag deel ik nog een Bijbeltekst met u. 1 Samuël 7 vers 12b: "De Heer heeft ons tot nu toe geholpen". Ook voor de toekomst mogen we op de Heer vertrouwen. In Jeremia 29 vers 11 staat dat de Heer ons geluk voor ogen heeft en ons een hoopvolle toekomst wil geven. Dat wens ik eenieder toe.

Heel erg bedankt, knuffels voor iedereen.

Marinalva en Shirley

De kinderen van de Lar

De kinderen die in de Lar da Infância komen, komen veelal uit probleemgezinnen. Thuis hebben de meeste kinderen te maken met ouders die gescheiden zijn, alcoholisme en zelfs criminaliteit. Meestal staan de vrouwen er alleen voor in een gezin met veel kinderen en zij hebben het vaak zwaar. Maar er zijn ook vaders die alleen komen te staan, ook zij proberen zo goed mogelijk voor hun kinderen te zorgen. Ouders moeten werken voor de kost en daarom zorgen wij (met uw hulp) overdag voor de kinderen. We vertellen over God en hopen dat de kinderen de Heer aannemen zodat zij met hulp van de Heer verder kunnen leven.

Als de kinderen nieuw bij ons in de Lar komen hebben de meeste wel een tijdje nodig om te wennen. Ons kinderkuis heeft een bepaalde structuur en een vaste dagindeling. Er zijn kinderen die heel teruggetrokken zijn en alles eerst aan moeten kijken. Er zijn daarentegen ook kinderen die niet willen luisteren. Wij begrijpen best dat als je uit een gezin komt waarin je altijd je ellenbogen moet gebruiken om gehoord en gezien te worden, je gedrag een beetje onaangepast kan zijn. We geven de kinderen altijd de tijd om zich te kunnen aanpassen. Met veel liefde en aandacht, lukt het ons de kinderen in de groep op te nemen.

Het gaat tot onze spijt niet altijd goed met de kinderen na het verlaten van de Lar. Maar het grootste deel van de kinderen heeft na het verlaten van de Lar een "gewoon" leven in Brazilië. Dit houdt in dat ze gaan trouwen en kinderen krijgen óf in de omgekeerde volg-

orde. Ze hebben een goed leven ook al hebben ze vaak niet veel geld te besteden. We zijn altijd blij als we één van de kinderen tegen komen in een kerk.

Er zijn gelukkig ook bijzondere uitzonderingen in ons kinderkuis. 2017 was financieel een heel moeilijk jaar voor de Lar. Op een middag werd de Lar verrast door het bezoek van Elaine de Mello. Nu een volwassen vrouw, die in de Lar is opgegroeid samen met haar broers en zussen. Zij had gehoord dat enkele instellingen, waaronder ook de Lar, tijdelijk geen financiële steun van de overheid meer kreeg. Ze zei tegen Algemira; ik wil de Lar helpen want ik zelf, mijn broers en zussen zijn hier opgegroeid en we werden heel goed verzorgd. Jullie hebben ons gezin heel veel geholpen en nu wil ik iets voor de Lar terug doen. Ik ben kleding aan het inzamelen (zij runt vijf kledingzaken), en ik ga een bazaar organiseren om fondsen voor jullie te werven. Laat alles maar aan mij over, ik ga dit samen met mijn broers en zussen organiseren. Elaine maakte reclame voor de bazaar via Internet, op de radio en in de plaatselijke kranten, om de mensen op te roepen kleding en andere spullen te schenken voor de bazaar. Een bevriende spreker heeft een tekst ingesproken waarmee ons bestuurslid Arnaldo met een geluidswagen door de wijk is gegaan. Elaine en een broer en zus kwamen elke dag kleding, schoenen en speelgoed brengen die door allerlei mensen naar haar winkels was gebracht. Haar schoonzus (die een dochttertje in de Lar heeft) werkt in een van haar winkels. Zij was een

week lang op de Lar aan het werk om alles uit te zoeken en van een prijskaartje te voorzien. Op 10 juni was het dan zover: de grote dag van de bazaar! De hele dag door bleven er mensen komen en er is veel verkocht, het verdiende geld is aan de Lar geschonken.

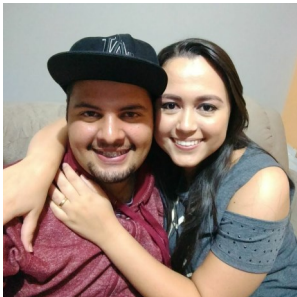
Nog jaarlijks zorgt Elaine de Mello voor extra financiën zodat we zorgeloos het grote kerstfeest kunnen vieren. Er werd een mooie kerstboom door haar in de Lar neergezet en versierd, deze mochten we houden en wordt nog steeds gebruikt. Ook draagt ze bij aan de cadeaus die de kinderen jaarlijks ontvangen.

Elaine de Mello is voor ons een positief voorbeeld dat je met hulp van de Heer een beter leven kunt hebben.

In een eerdere Nieuwsbrief vertelde Jonathan William da Silva Souza, die als jongen bij ons in de Lar is geweest, zijn verhaal:

Begin september vorig jaar had ik een ervaring met God die ik nooit eerder had beleefd of gevoeld, althans niet zo sterk. Ik hoorde Hem door de Heilige Geest duidelijk tegen mij zeggen: "Je zult weer jonge mensen leiden."

Ik begreep er niet veel van wat deze oproep zou betekenen, laat staan hoe het mogelijk zou zijn, omdat ik getrouwd ben en we geen deel meer uitmaakten van de jeugdgroep. Maar gedurende een aantal dagen vertelde de Geest van God me hetzelfde: "Je zult weer jonge mensen leiden", "Wees voorbereid om jonge mensen te leiden." Ik sprak met mijn vrouw en vertelde haar erover, en ik zei: "Is dit iets wat ik me verbeeld?" Vier maanden later, kwam de bevestiging en het antwoord op deze roeping. Ik werd, samen met mijn vrouw Taís, ingezegend door onze voorgangers Raul en Miriam Sereno, als jeugdleiders van de Missionaire Jeugdgroep. Ik weet dat het niet alleen als een leider is dat ik deze missie moet vervullen, maar ik begrijp dat die

ervaring inderdaad echt was en dat de liefde voor deze bediening en de liefde voor de jonge mensen, altijd in mijn hart is gebleven. En vandaag, terwijl ik op mijn mobieltje keek, sprak de Heilige Geest opnieuw in mijn hart, zeggende: "Wees nederig en doe alleen wat ik gebied, en ik zal deze bediening voorspoedig maken, zoals ik zes jaar geleden deed door je leven; en wat op deze manier de basis is geworden voor de jeugdgroep zoals die nu bestaat. Toen zei ik in mijn hart: "Hier ben ik Heer, dat ik een dienaar in uw werk mag zijn, en dat uw goede, welgevallige en volkomen wil volvoerd zal worden in mijn leven en in het leven van mijn vrouw". Ik wil niet beter zijn dan iemand anders, alleen wil ik voor mijzelf beter zijn elke dag, en een voorbeeld zijn in het leven van de jonge mensen, en samen met elk van hen zijn we navolgers van de geliefde zoon Jezus.

Jonathan

Jonathan speelt samen met Alex Sandro en José Ricardo in een praiseband. Zij kwamen als kind in de Lar

We hebben op de Lar ook een jongen gehad die later profvoetballer is geworden hij heet José Ricardo Pereira dos Santos. Hij heeft in Brazilië bij diverse clubs gespeeld. José Ricardo heeft altijd al goed kunnen voetballen ook toen hij nog op de Lar zat. Hij is een groot voorbeeld voor de jongens van de Lar die ook graag voetballer willen worden. José Ricardo heeft ons een brief geschreven en die plaatsen we graag. Op de volgende pagina kunt u deze lezen.

We zijn de Heer dankbaar voor alle mooie kinderen uit de Lar. Ook willen we graag aangeven dat de Tia's of zoals ze in Nederland zeggen de juffen van de Lar met heel veel liefde en inzet de kinderen hebben begeleid. We zijn erg dankbaar voor hun inzet.

Lieve Nederlandse peetouders,

In deze brief wil ik een beetje uitdrukking geven van mijn genegenheid en liefde die ik altijd voor jullie heb gehad en zal houden, voor alles wat jullie in ons leven hebben gedaan.

U kunt er zeker van zijn dat het simpele gebaar dat u maakte door eenvoudigweg voor elk kind te zorgen, heel belangrijk voor ons leven was.

Tegenwoordig ben ik een voormalig profvoetballer. Ik werk momenteel voor een groot bedrijf genaamd Nestlé en ik ben succesvol, maar allemaal dankzij mijn verleden, dat wil zeggen mijn jeugd in het kindertehuis. Ik vind het heel belangrijk om dit op te schrijven om jullie te laten zien hoe belangrijk jullie Nederlanders waren in ons leven.

Natuurlijk is het goed om het goede leiderschap van Algemira en Alie, Nico en Hennie te benadrukken, die hier geweldig werk hebben verricht. Zij konden met hulp van jullie de juiste keuzes in onze opvoeding maken. Tot op de dag van vandaag heb ik hier profijt van want zij hebben mij geleerd hoe ik kan leven als een goed mens.

Het allerbelangrijkste was volgens mij dat we Jezus hebben leren kennen via het kindertehuis, omdat zij ons alles over het Woord konden leren. Ik geloof dat alleen het Woord van God ons heeft doen groeien en vandaag de dag zijn we christenen en houden we van Jezus Christus. Overall waar ik kom, vertel ik over mijn jeugd, praat ik over het mooie werk dat jullie Nederlandse peetouders hebben gedaan zodat wij een goede opvoeding konden krijgen.

Ik wil nogmaals dat jullie weten dat jullie altijd goed vertegenwoordigd werden door de goede mensen die leiding gaven aan de Lar da Infância samen met de vele "tantes" in het kindertehuis die ook veel hebben bijgedragen aan onze opvoeding.

Nu ben ik een gelukkig man, grotendeels dankzij de geweldige basis die ik in het kindertehuis heb gehad. Ik kan onze God alleen maar bedanken voor hun leven. Ik heb er altijd van gedroomd om naar Nederland te gaan, al was het maar om alle kinderen en ook de tantes te vertegenwoordigen.

Ik hou van jullie allemaal, ik hoop dat ik iets van mijn liefde en genegenheid heb overgebracht met deze woorden. Ik ben erg blij dat ik dit mag schrijven en mij een vertegenwoordiger weet van alle generaties die in het Kinderhuis geweest zijn.

Mijn Nederlandse peetouders, ik hou van jullie, wij houden van jullie.

Ik wil alleen maar zeggen, heel erg bedankt.

José Ricardo in de Lar

José Ricardo nu

José Ricardo Pereira dos Santos

José Ricardo
in zijn periode
als profvoetballer

ONZE DONATEURS

In de afgelopen jaren hebben we heel veel donateurs gehad. Mensen die via ons Kinderadoptieplan of Kindersponsorplan maandelijks een bedrag overmaakten, maar ook zij die incidenteel een bedrag overmaakten met bijvoorbeeld de tekst op de bankoverschrijving "waar het meest nodig". Ook ontvingen wij giften voor onze zomeracties of kerstacties. Niet te vergeten in de "coronatijd" ontvingen we giften voor het kopen van voedselpakketten. Deze konden we uitdelen aan de gezinnen van de kinderen van de Lar. We zijn hier heel dankbaar voor. Op bladzijde 22 leest u meer over acties die gehouden zijn de afgelopen jaren

Dat alles bij elkaar heeft ons de afgelopen 42 jaar in staat gesteld om het Kinderhuis financieel te ondersteunen en het werk in São José do Rio Pardo mogelijk te maken. Daar ik niet meer beschik over gegevens van vóór 2001, de periode dat ik nog geen penningmeester was, kan ik niets met zekerheid schrijven over de daaraan voorafgaande periode. Wel is mij bekend dat de Pinkstergemeente CityLight Alkmaar vrijwel vanaf het begin, (dus langer dan 50 jaar!) het Kinderhuis heeft ondersteund en dat nog doet! Ook weet ik via Femmie Vroegop dat haar zus Bertie ons vanaf het begin heeft ondersteund en dat nog steeds doet! Op dit moment zijn er 15 sponsors die ons al meer 20 jaar maandelijks ondersteunen via het kindersponsorplan! Vanzelfsprekend zijn er ook sponsors die een kortere periode ondersteunden of werd door overlijden de ondersteuning stopgezet. Maar wat toch heel opvallend is, is dat onze donateurs erg trouw zijn en ons steeds in staat stellen het Kinderhuis van voldoende middelen te voorzien om het werk goed en zorgvuldig te kunnen doen.

Onze sponsors hebben heel verschillende leeftijden. In 2009 was onze jongste sponsor 17 jaar. In navolging van zijn ouders, begon hij op deze jonge leeftijd met het financieel adopteren van een kindje en hij ondersteunt ons nog steeds.

Op dit moment is de oudste donateur, voor zover wij weten, ouder dan 85 jaar.

Lia Leijenaar met de Stichting Kindervrienden Brazilië steunt ons al 25 jaar. Zij heeft deze stichting destijds met haar man opgericht nadat zij kinderhuizen in Brazilië hadden bezocht. Geraakt door de omstandigheden wilde zij zich vanaf die tijd inzetten voor de arme kinderen in Brazilië. Met vele vrijwilligers en donateurs steunen zij 16 kinderen van de Lar. We zijn hen allen zeer dankbaar voor de 25 jaar van zorg voor de kinderen van de Lar da Infância.

In de loop van de jaren hebben we ook wel heel bijzondere giften gekregen. Van een incidentele sponsor kregen we na zijn overlijden een legaat. Van een bedrijf en een stichting ontvingen we een bijdrage voor een speciaal project. Van een sponsor van ons kinderafadoptieplan kregen we een deel van de schadevergoeding die hij had gekregen na een bedrijfsongeval. Opbrengsten van de verkoop van cakejes door kinderen van de kerk, de KingsKids van Citylight Alkmaar die al decennia een kind ondersteunen via hun collectegeld. Daarnaast de opbrengst van zelfgemaakte kerststukjes door dames van de kerk. Een school die een sponsorloop organiseerde, een andere school die een braderie organiseerde en zo kunnen we nog wel even doorgaan. Dat heeft ons altijd heel erg bemoedigd.

Ook de kinderen van de Lar hebben het altijd heel speciaal gevonden dat er mensen zijn in Nederland die voor hun "zorgden". Ze hebben geen idee waar Nederland ligt maar er wonen wel hele aardige mensen. Als bedankje maakten zij ieder jaar met veel plezier een mooie tekening voor de sponsorouders.

Met een dankbaar hart nemen we nu afscheid van allen die God ons heeft gegeven zodat de kinderen verzorgd konden worden en ook het Evangelie verkondigd kon worden in Brazilië.

Gerrit van der Starre

Speciale acties

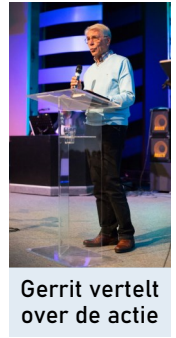
Wanneer een gebouw jarenlang heel intensief wordt gebruikt met dagelijks zo'n 100 kinderen over de vloer en het klimaat een snelle veroudering veroorzaakt, is regelmatig onderhoud een noodzaak. Wanneer we terugkijken zien we dat er jaarlijks altijd wel een onderhoudsproject aan de orde was. Soms een verbetering of uitbreiding, soms ook van overheidswege vanwege nieuwe veiligheidsvoorschriften. We kunnen niet alle projecten noemen, maar enkele zijn toch echt wel de moeite waard.

Ook hebben we, behalve onderhoudswerk, andere projecten de revue laten passeren, zoals de medische kosten van Sara, die een heel dure kaakoperatie moest ondergaan. Een studiefonds opgericht waardoor onze medewerksters in staat werden gesteld een 4-jarige hbo-opleiding te volgen naast hun dage-

lijks werk. Daarnaast de aanschaf van kinderbijbels en bijbels in gewone taal voor de ouders en voedselpakketten tijdens Covid-19 etc.

Omdat de maandelijkse adoptiegelden in sommige jaren nauwelijks voldoende waren om de exploitatiekosten van ons kinderkindhuis te dekken, was er geen ruimte om meer dan klein onderhoud te betalen. Met speciale acties konden we altijd een beroep doen op onze heel trouwe achterban en zij stelden ons nooit teleur. Daarom konden wij jaar-op-jaar zeggen: De Heer heeft voorzien!

Hieronder ziet u een aantal van deze speciale acties.

Gerrit vertelt over de actie

Gerrit van der Starre, penningmeester

<p>Nieuwe wasbakken bij het toilet</p>	<p>Kinderen ontvangen een eigen Bijbel</p>	<p>Verbetering van het gebouw, brandpreventie project, airco, zonnepanelen</p>	<p>De tias halen hun diploma</p> <p>De speeltuin is een aantal keren verbeterd. Onderstaand speelhuis is opnieuw aanschaf dit was oorspronkelijke geheel gerenoveerd door Nico</p>
<p>Verschillende keren is er gewerkt aan het zwembad. Dit werd niet alleen gebruikt als zwembad voor de kinderen, maar ook een aantal malen als doopbad voor een plaatselijke kerk</p>	<p>In 2004 zijn onderstaande stoelen gekocht. Deze zijn heel stevig en worden nog steeds gebruikt.</p>	<p>Kinderstoelen. Hier geeft Marinalva een kleintje te eten</p>	
<p>Verbetering sportveld door de "grasmat" die meestal door het intensieve gebruik geen gras meer had te vervangen door een betonnen bodem.</p>			

Glimlachjes uit de Lar

Marco Antônio dos Santos

Marco Antônio dos Santos (7 jaar) houdt heel erg van vlees. Als de bel voor het eten gaat kijkt hij altijd gauw in de eetzaal wat er op de borden ligt en is heel te-leurgesteld als er geen vlees is. Op een dag zei hij tegen Algemira: "Mijn vader is niet dik, maar hij eet veel vlees als we barbecueën." Algemira zei: "Als jullie weer eens gaan barbecueën, roep je me dan, want ik vind dat ook heel lekker." Hij keek haar bedenkelijk aan en zei toen: "Beter van niet, want u eet heel veel vlees!"

Adryan

Ik was in de grote huiskamer van de Lar bezig met het sorteren van de nota's en het noteren in mijn Boekhoudschrift, om ze later naar het boekhoudkantoor te brengen. Op dat moment kwam Adryan (4 jaar) langs en vroeg mij wat ik aan het doen was. Ik zei: "Ik ben aan 't werk", maar op dat moment scheurde ik een papier aan stukken en verfrommelde het; hij antwoordde: "u werkt helemaal niet, u bent gewoon papier aan het verfrommelen en zegt dat u werkt.....Daar zat ik dan met een mond vol tanden....."

Cauê

Tia Marinalva zag op Facebook een foto van Cauê (net 4 jaar geworden), met een ander jongetje in een zwembad. Na het weekend vroeg ze hem wie dat jongetje was waarmee hij op de foto stond. "Dat is mijn vriendje Arthur". "O, wat leuk", zei tia Marinalva. "Van wie is Arthur een zoon"? Cauê keek haar heel verbaasd aan: "Van zijn vader en moeder natuurlijk"! Dat is toch logisch....van wie anders.

Allan

Allan (bijna 4 jaar) is nog erg onschuldig en bovendien de jongste van zijn groep, hij snapt niet altijd wat een spelletje is en wat ernst is. Zo waren tia Cyntia en tia Shirley op een dag met de kinderen aan het dollen en zeiden: "Pas op hoor, want ik pak je arm en die geef ik niet terug." En even later: "Ik ga je pakke-pakke en dan pak ik je oor... dan pak ik je been!" De andere kinderen kronkelden en gilden van de pret, maar Alan ging op een gegeven moment bijna huilen. De tantes vroegen wat er aan de hand was. "Tantes jullie gaan me helemaal demonteren en dan ben ik niks meer!" Hij zag zichzelf waarschijnlijk als een Legopoppetje, zonder armen en benen! We hebben er samen om gelachen.

Felipe

Tia Shirley en tia Cyntia zijn allebei mollig (dit mag ik zo schrijven van hen, want zichzelf vertelden me dit gebeuren). Ze praten weleens over diëten en afvallen en op een keer stond Felipe (4 jaar) belangstellend te luisteren. Ze vroegen hem: "wat vind jij Felipe, zijn we dik of dun?" Hij bekeek de beide tantes van top tot teen en tot hun grote verrassing zei hij: "Jullie zijn heel dun."

Wat een diplomatiek antwoord hè. Shirley en Cyntia waren natuurlijk heel blij met dit antwoord! Kinderen zien ons met hele andere ogen dan wij ons zelf zien!

Maria Fernanda

Shirley vroeg aan Maria Fernanda waarom ze zo vreemd zat. Haar antwoord: om afstand te houden voor de Covid-19! Goed systeem toch?!

Met dank aan alle tantes van de Lar da Infância die deze leuke anekdotes met ons deelden.

Dankbaar

Van het bestuur

Tenslotte,

Als bestuur van Stichting Kinderhuis Brazilië “Lar da Infância” kijken we terug op vele mooie jaren van samenwerking.

Samenwerking met het Braziliaanse bestuur in de personen van Algemira, Alie, Nico en Hennie. Met de laatste drie hadden we bijna wekelijks contact via de email. Afstemmen over operationele zaken omtrent de sponsorouders, de correspondentie over de kinderen, de cadeautjes bij verjaardagen en kerst en de nieuwsbrieven. Maar ook overleg over de financiële bijdrage die wij konden geven aan projecten, zoals onderhoud van het gebouw, investeringen en het aanschaffen of vervangen van apparatuur. Met name door de zomeracties konden we daar echt wat betekenen: studiefonds Pedagogiek, brandpreventie en recent nog zonnepanelen en airco's.

Doordat wij al jaren in het bestuur zitten, Gerrit sinds 2001, Ed (2010) en Ingrid (2017) zijn we zo vergroeid geraakt met het werk op de Lar dat het ook voor ons vreemd zal zijn als dit contact wegvalt.

Voor nu willen we van de gelegenheid gebruik maken om onze dank uit te spreken.

Ten eerste in Brazilië aan de ouders en familie van de kinderen in São José do Rio Pardo en omgeving voor het vertrouwen dat zij hadden en hebben om hun kinderen toe te vertrouwen aan de zorg van de Lar.

Aan alle medewerkers zoals de tia's, de facilitaire medewerkers, de kokkin en de vrijwilligers, (vaak ook ex Lar kinderen) en Claudia op kantoor, die allemaal hun eigen belangrijke rol hebben gespeeld.

Iedereen die een bestuurlijke taak heeft gehad, naast bovenstaand denken we aan Arnaldo de Prado.

De kinderen die zelf in de Lar hebben gezeten en die, toen zij volwassen waren, dit werk op hun wijze ondersteund hebben.

De plaatselijke kerken, zoals Igreja Quadrangular en de Presbyteriaanse kerk, die dit werk – vanaf het begin - geestelijk en organisatorisch mede gedragen hebben.

De gemeente São José do Rio Pardo, waaronder burgemeester en wethouders, die direct, door hulp met voedsel en subsidies en indirect via vergunningen, etc., bijgedragen heeft aan het succesvol opereren van de Lar en de plek die het kinderkuis in de stad heeft vervuld.

In Nederland gaat onze grote dank uit naar Tini van Walstijn die vele jaren de nieuwsbrief heeft verzonden en ook lange tijd de correspondentie met de sponsorouders heeft verzorgd.

Pinkstergemeente CityLight Alkmaar die vanaf de beginjaren betrokken was. Door de aandacht in CityLight is een flink deel van de achterban opgebouwd. De kinderen (KingsKids) hebben tientallen jaren een kind gesponsord en Algemira is door de kerk financieel ondersteund.

Gemeente Ruth Utrecht, als uitzendende kerk, voor hun betrokkenheid en financiële ondersteuning, van Alie Bouwhuis en Nico en Hennie Hensen.

De sponsorouders door hun betrokkenheid en financiële ondersteuning van de kinderen. Dankzij hun trouwe ondersteuning konden wij de kinderen de juiste zorg geven. De giftgevers en donateurs die ons in staat stelden meer kinderen hulp te bieden, voedselpakketten uit te delen tijdens de coronaperiode en diverse projecten te financieren.

Maar bovenal willen we God danken, die door Zijn zegen en door ons heen kinderen in São José do Rio Pardo heeft weten te bereiken!

Ed Veldhuijzen van Zanten, voorzitter
Gerrit van der Starre, penningmeester
Ingrid Westdijk, secretaris

Obrigado

Dit magazine is een speciale uitgave van Stichting Kinderhuis Brazilië "Lar da Infância"
Hieraan werkten mee:

Alie Bendanon-Bouwhuis, Algemira de Souza, Nico Hensen, Hennie Hensen
Femmie Vroegop, José Ricardo Pereira dos Santos,
Marinalva de Oliveira Santos, Shirley da Silva Serrano de Oliveira
Medewerksters van de Lar, Kinderen van de Lar,
Ed Veldhuijzen van Zanten, Gerrit van der Starre, Ingrid Westdijk

© copyright Stichting Kinderhuis "Lar da Infância"

